

[Lars P. Jensen.]

Da loven blev forlænget i oktober 1951, sagde den daværende minister følgende i bemærkningerne til lovforslaget — jeg beder om formandens tilladelse til et kort citat —:

„De priser, der opnås ved auktionssalg og ved salg gennem forhandler, har ligget således, at de 60 pct. heraf, der efter loven tilkommer motorkøretøjets ejer, vel er en betydelig, men efter omstændighederne ikke urimelig pris for de pågældende køretøjer, og erfaringerne må derfor siges at være udtryk for, at den ved loven fastsatte deling af salgsprovenuet med 60 pct. til ejeren og 40 pct. til vejfonden i praksis har vist sig rigtig.“

Ministerens begrundelse sit ændringsforslag med, at der er et fald i priserne, og såvidt jeg har forstået, er det i det udvalg, der har arbejdet med sagen i landstinget, oplyst, at gennemsnitsprisen ved salg på auktioner i 1951 var 7 000 kr., d. v. s. 4 200 kr. til ejeren og 2 800 kr. til vejfonden, og i første halvdel af 1952 var gennemsnitsprisen 6 400 kr., hvilket vil sige 3 840 kr. til ejeren og 2 560 kr. til vejfonden. Gennemsnitsprisen var pr. 1. september i år 6 000 kr., d. v. s. 3 600 kr. til ejeren og 2 400 kr. til vejfonden.

Ministerens forslag vil, hvis det gennemføres, betyde, at den nuværende gennemsnitspris på 6 000 kr. vil give ejeren 4 400 kr. og vejfonden 1 600 kr., altså mere til sælgeren end i 1951, selvom vognen er blevet et år ældre. Prisen kommer altså til at ligge mellem en „betydelig pris“ og en „urimelig pris“ efter den tidligere handelsministers udtalelser. Vi kan ikke gå med til dette. Ministerens ændring giver heller ingen ændring eller lettelse i administrationen; det bliver det samme, som det har været hidtil.

Vi kan tiltræde, at ordene „den oprindelige ejer“ ændres til: „sælgeren“, men jeg kunne fristes til at spørge ministeren: Hvad betyder det i praksis?

Ændringen til § 5 kan vi tiltræde, ligesom vi kan tiltræde ændringen til § 7, og selvom der for os er ikke så få problemer, som vi kunne ønske at få belyst i et udvalg, skal jeg, da tiden er så knap, afholde mig fra at foreslå udvalgsbehandling; men vi vil, såfremt udvalg ikke kræves nedsat fra anden side, stille ændringsforslag ved lovforslagets anden behandling.

From: Jeg skal anbefale lovforslaget, som det foreligger fra det andet høje ting. Jeg skal ikke holde tale nu om at give automobilimporten fri, den tale er jo holdt nogle gange før, jeg tror ikke, den gør ret meget indtryk på den højtærede minister, og den højtærede minister har jo også sin argumentation fuldkommen i orden.

Jeg vil gerne udtale min glæde over, at den højtærede minister nu vil gå til en udvidelse af importen af biler, og jeg vil gerne i al stilfærdighed have lov til at sige til ministeren: vær nu en lille smule dristig! Jeg ved godt, at der er visse betænkeligheder knyttet til det, men det gælder jo ved enhver ophævelse af en rationering eller restriktion, at der er altid et væld af betænkeligheder tilstede, og jeg synes, erfaringerne har vist os, at man med hensyn til alle de restriktioner og rationeringer, som denne udmærkede regering efterhånden har fået ophævet, kan sige, at det går sjældent så galt, som præsten prædiker. Må jeg derfor gentage, højtærede minister: læg nu borgmesterdyden en lille smule på hylden og vær lidt dristig! Det ville falde så udmærket i tråd med den modernisering af færdselsloven, som den højtærede justitsminister netop for tiden er inde på.

Må jeg så lige føje til: Når man nu går til en udvidelse af automobilimporten, vil man så ikke overveje at give importen af invalidebiler en favørstilling? Jeg lægger megen vægt på det, fordi jeg synes, at vi dér står overfor en kategori af mennesker, for hvem det kan være en stor opmuntring i deres daglige tilværelse at kunne anvende et automobil, og jeg vil derfor henstille, at man tager det under alvorlig overvejelse at gå til denne merimport af invalidebiler, som kan give disse mennesker en velfortjent og kærkommen opmuntring.

Stæhr Johansen: Det er i og for sig beklageligt, at vi skal forlænge denne lov, fordi den er udtryk for, at man ikke har den fornødne dækning for forbruget af automobiler. Loven er jo først og fremmest dikteret af det forhold, at der er et stort antal ansøgninger, men at kun få af dem kan bevilges, og det bevirker, at de brugte vogne kommer op i en altfor høj pris. Selvom den højtærede handelsminister har forøget bilimporten gang på gang, hvilket jeg tror alle i dette høje ting hilser med tilfreds-